

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΚΙΤΣΟΥ

ὑπό Ἰωάν. Πετροχείλου

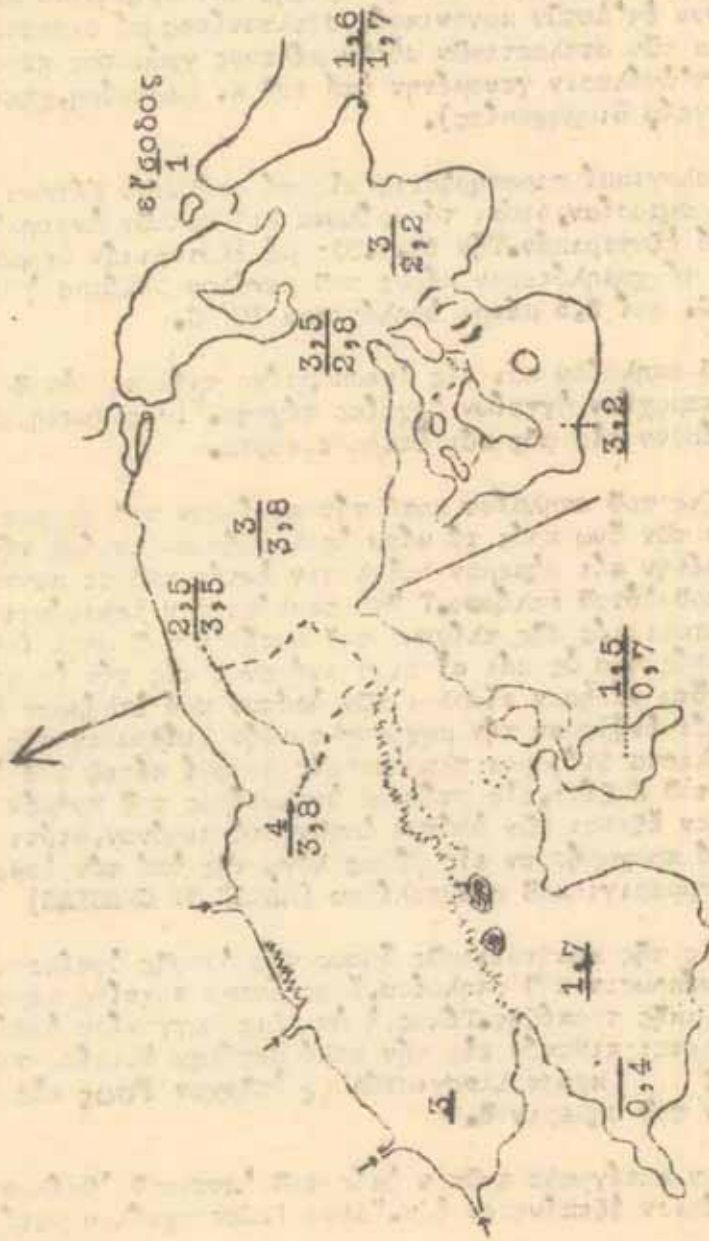
Τούτο εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς Ν.Α. πλευρᾶς καὶ παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Καλίτι, βορειοανατολικῶς τῆς Καμάρικας εἰς Β.πλ. 37° 44', 25 καὶ ἄν. μῆκος Βλ. 21° Γ, 2 καὶ ὑψόμετρον 270 περίπου μέτρα. Εἶναι κοίλιμα ἀπλοῦν μῆκους περὶ 37 μ. ὀρθόγωνιον, ἐντὸς τοῦ κατωτέρου κρητιδικοῦ ἀβεσπολίθου τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ἐπικαθῆται εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου.

Τὸ σπηλαίον ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ λιθωματικὴν ὕλην σταλακτιτο-σταλακτιτικῆς μορφῆς, χημικοπολεμιάτα καὶ χημιογενεῖς ἐπὶ τῆς ὄψεως καὶ τῶν τοιχωμάτων του. Εἰδικὴ σταλακτιτικὴ μορφή ἐντὸς τοῦ σπηλαίου εἶναι ὁ συνδυασμὸς σταλακτιτῶν ἑνὸς ἑκάστου εἰς κημιδωματικὴν διάταξιν. Ἡ ὕλη τῆς μορφῆς αὐτῆς ἀποτελεῖται κατὰ 92 ο/ο ἐξ ἀνθρακικοῦ ἀβεσπολίθου καὶ 8 ο/ο ἐξ ἄργιλου μετὰ σιδηρικῶν ὀξειδίων.

Ἐπίσης εἰδικὴ εἶναι ἡ χημιογενεῖς μορφή ἣ ὅποια παρουσιάζεται : ὡς κημιδοξιδίης διάφρασις τοῦ πετρώματος εἰς τινα σημεῖα τῶν τοιχωμάτων τοῦ σπηλαίου. Εἰς αὐτὴν, τὰ πετρώματα τῶν κορυφῶν ἀποτελοῦνται ἐκ οὐρανοῦ ὕλης ἣ ὅποια ἐνλοτε εἶναι κημιδοξιδίης διὰ δακτυλογενεῖς ἀβεσπολιτικῆς ποσότητος. Ἡ δυσδιάλυτος ὕλη διὰ κατεργασίας τῆς μορφῆς ἐντὸς ἐστὶν ὀρθόγωνικὸν ὄξεος παρουσιάζεται ὡς ἄμμος μετ' ἄργιλου σφιηκολλημένη διὰ μεγαλύτερας ἢ μικροτέρας ποσότητος ἀνθρακικοῦ ἀβεσπολίθου. Οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου εἶναι τριτάτης χυαλῶν ἐνλοτε σφαιροειδέα διαμέτρου 0,05 χμ μετὰ τῶν κοκκίων διακρίνονται ἐπιφανῶς περιεσπαστικῶς πρισματικοὶ κρυσταλλοὶ χυαλῶν, μὴ υπερβαίνοντες τὸ μέγεθος 0,1

Ἡ χημικοπολεμιατικὴ ὕλη εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ οὐπέδου εἰς τὸ μέσον τοῦ σπηλαίου. Ἀποτελεῖται ἐκὸς κημιδοξιδίον λεπιδιοκκίον ὄλικόν, κυρίως ἐξ ἄργιλου καὶ χυαλιτικῆς ἄμμου. Εἶναι προτὸν τῆς κημιδοξιδίης πετρώματος ὡς τοῦ σπηλαίου, ὡς ὅμως καὶ ἄλλου, ὡς κημιδοξιδίης.

Τὸ ὄλικόν ὄλικόν τέλος, ὡς γλυφοκλαστικόν κυρίως, ἄλλο εὑρίσκεται ἐναφηνόμενον ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ σπηλαίου καὶ ἄλλο ἐπὶ τοῦ οὐπέδου κημιδοξιδίον διὰ τοῦ σαθροῦ χημικοπολεμιατικοῦ οὐπέδου.

Σχέδιον "Αννας Πετροχειλου

Κλίμακ 1:250

Περικιά τεμάχια σφηνωμένα επί τῆς ὄροφης καὶ κρεμώμενα μέχρι τοῦ δαπέδου φέρουν ἐπ' αὐτῶν κανονικοῦς σταλακτίτας μὴ διατεταραγμένους. Τινὲς ἐκ τῶν σταλακτιτῶν αὐτῶν μέλανος χρώματος περιέχουσι μαγγάνιον (κατ' ἀνάλυσιν γενομένην ὑπὸ τοῦ κ. Περικουόρη, χημικοῦ παρὰ τῷ Ἰκουργεῖῳ Βιομηχανίας).

Αἱ κλιματολογικαὶ παρατηρήσεις εἰς τὸ σπηλαῖον Κίτσου δὲν ἔχουσι μεγάλην σημασίαν, διότι τὸ κοίλωμα διὰ πολλῶν ἀνοιγμάτων συγκοινωνεῖ μὲ τὸ ἔξωτερικόν. Τὴν 22.4.53· μὲ ἔξωτερικὴν θερμοκρασίαν 14° C, εἰς τὸ χαμηλότερον μέρος τοῦ μεγάλου θαλάμου ἡ θερμοκρασία ἦτο 8,5° C. καὶ 2,5 μέτρα ὑψηλότερον 10° C.

Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου καὶ εἰς ἀνεσκαμμένα τμήματα αὐτοῦ ἀνευρέθη πληθὸς τεμαχίων ἄγγελων ἀρχαίας τέχνης. Ἰσως συστηματικαὶ ἀνασκαφαὶ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Ἡ διάνοιξις τοῦ σπηλαίου κατὰ τὴν περίοδον τοῦ σχηματισμοῦ του ἐγένετο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀκολουθήσασα κυρίως τὴν ἐκ Δ-Α διακρινομένην καὶ σήμερον διὰ κλάσιν ἐντὸς τοῦ τε κεντρικοῦ καὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτοῦ θαλάμου. Τοῦτο τοὐλάχιστον βεβαιώνει ὁ μὴ σαφὴς προσανατολισμὸς τῆς κλίσεως τοῦ δαπέδου τοῦ σπηλαίου. Ἡ σημερινὴ εἴσοδος τοῦ ὡς καὶ αἱ διακρινόμεναι εἰς τὴν ὄροφιν του διατρεῖ ὄρειον οὕτω νὰ ἦσαν εἰσοδοὶ τῶν ὑδάτων ποῦ ἐπλήρουσαν ἄλλοτε τὸ σπηλαῖον καὶ ἐνήγγουσαν τὴν μηχανογενετικὴν διάβρωσιν τῆς ὄροφης του. Πιθανῶς μάλιστα διάφοροι γλυφοειδεῖς μορφαὶ πέριξ τοῦ ἀσβεστολιθικοῦ ὄγκου τοῦ Καζέτι, εἰς στάθμης ὑψηλοτέρας τοῦ πυθμένου τοῦ σπηλαίου, νὰ ἦσαν ἔξοδοι τῶν ὑδάτων αὐτῶν διὰ σιωνῶν, διότι τῆντα δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσουν εἰς βῆθος λόγῳ τῆς ὑπὸ τὸν ἀσβεστολίθον ὑπάρξεως μαρμαριγιατικοῦ σχιστολίθου (KARST DI GUESTAS)

Ἡ διατρήσις τῆς κρημνοειδοῦς ὕψους τῆς ὄροφης ὁρεῖται εἰς τὴν ἀπ' ἄτομον νέκρωσιν τοῦ σπηλαίου, ἰσως ἐνεκα ταχείας τερματισμοῦ τῆς ἀσβεστολιθικῆς τραπεζίης. Τέλος ἡ ὑπερξίς Παγγανίου ἐντὸς σταλακτιτῶν ὁρεῖται πιθανόν εἰς τὴν πολὺ μεγάλην κλίμακάν τοῦ σπηλαίου ὅτε κατὰ κρυσταλλοσχιστώδως εἰς ὑπὸ ἦρχεν ἄσως εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον τοῦ σημερινοῦ.

Τὸ σπηλαῖον κατέγραψε πρῶτον ὄμως τοῦ Ἀττικοῦ Ὀμίλου Ἀσπιδῶν, τὸ δὲ σχέδιον ἐξεπόνησεν ἡ κ. Ἄννα Ι. Πετροχειλοῦ μετὰ τοῦ κ. Πικ. Ζέρβα.

J. Petrochilos

LA GROTTTE DE HAVARA

C'est une grotte creusée dans les intersections des diaclases de Marbre inférieur d'Attique, d'une longueur de 20 m. et de profondeur de 9 m. Elle est aujourd'hui morte.

Sa forme montre que l'érosion mécanique était prépondérante pendant son creusement.

Son âge est post tertiaire. Enfin elle présente trois phases de concrétionnement et deux d'alluvionnement, qui soulignent les périodes de l'évolution d'une petite vallée, canyon devant l'entrée de la grotte.

LA GROTTTE DE KITSOS

Elle se trouve au Sud-Est de l'Attique, près Karmariza et elle a une longueur 37 m.

Dans cette grotte il y a des stalactites en treillis et des corrosions alvéolaires tout à fait spéciales.

Les stalactites ont une constitution de 92% de CaCO_3 et de 8% d'Argile et d'oxydes de Fer; Les alvéoles sont constitués d'une substance quartzitique.

Enfin dans la grotte il y a des stalactites noires, qui contiennent de Manganèse et dans la terre du plancher reliques de vases helléniques anciennes.